

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

Ing. T. B.,

proti
žalovanému

Magistrát hlavního města Prahy,
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2021, č. j. MHMP 1569357/2021, sp. zn. S-MHMP 1393915/2021,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podal dne 1. 11. 2021 u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s. proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2021, č. j. MHMP 1569357/2021, sp. zn. S-MHMP 1393915/2021, kterým bylo jednak zrušeno dřívější usnesení Úřadu Městské části Praha 13 o zamítnutí žádosti žalobce o nahlížení do spisové dokumentace vedené v souvislosti s výkonem veřejného opatrovnictví a současně bylo řízení o této žádosti zastaveno. Žalovaný své rozhodnutí opřel o usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2021, č. j. Komp 3/2018-87, podle něhož výkon veřejného opatrovnictví není výkonem vrchnostenské veřejné správy, a proto se neřídí úpravou obsaženou ve správním řádu; na vedení spisové dokumentace mimo oblast vrchnostenské veřejné správy nelze aplikovat § 38 odst. 2, a to ani pomocí analogie, neboť se jedná o situaci zcela odlišnou od správního řízení dle § 9 správního řádu.
2. Žalobce v podané žalobě s argumentací Nejvyššího správního soudu polemizuje. Odkazuje zejména na § 149b odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), který označuje výkon funkce veřejného opatrovníka obcí za výkon přenesené působnosti.
3. Podle § 2 s. ř. s., *[v]e správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*
4. Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s., *[s]oudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán").

5. Podle § 46 odst. 1 písm. a), [n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.
6. Městský soud se plně shoduje s žalovaným v jeho aplikaci závěrů usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2021, č. j. Komp 3/2018-87. Nejvyšší správní soud jednoznačně vyložil, že výkon funkce veřejného opatrovníka je výkonem tzv. nevvrchnostenské správy, a že tudíž obec v takové situaci vystupuje ve stejném postavení jako jakákoliv jiná osoba. Pravomoc autoritativně rozhodovat ve věcech opatrovnictví (zejména ustanovovat opatrovníka) má podle platné právní úpravy pouze soud; opatrovnictví samotné, jakožto součást úpravy práva osob, a jeho výkon nicméně spadá do práva soukromého (při výkonu opatrovnictví tedy nedochází k autoritativnímu rozhodování v oblasti veřejné správy). Nejvyšší správní soud přitom přesvědčivě vysvětlil rovněž to, proč na věci nic nemění úprava obsažená v § 119c odst. 3 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, a § 149b odst. 3 obecního zřízení, která výkon veřejného opatrovnictví označuje za výkon přenesené působnosti. Uvedená ustanovení mají podle Nejvyššího správního soudu především ten význam, že za tuto činnost náleží obci příslušná kompenzace ze státního rozpočtu; soud dále doplnil, že „[ž]ádný zákon však působnost státu ve věcech veřejného opatrovnictví neupravuje; zákon o veřejném opatrovnictví v současné době neexistuje. Z § 119c odst. 3 zákona o hlavním městě Praze a § 149b odst. 3 obecního zřízení, které stanoví, že výkon veřejného opatrovnictví obcí je výkonem přenesené působnosti, nelze dovodit, že stát tuto působnost má. Uvedená ustanovení mohou pouze již existující působnost přenést.“
7. Nejvyšší správní soud dále v citovaném usnesení ve vztahu k vedení dokumentace ve věci veřejného opatrovnictví a možnosti do ní nahlížet dospěl k následujícímu, zcela jednoznačnému závěru (bod 40 usnesení): „Ustanovení § 17 a § 38 odst. 2 spr. ř. [úprava vedení správního spisu a nahlížení do něj] (...) nelze však užít zcela mimo působnost správních orgánů a v oblasti neupravené veřejným právem. V projednávané věci nejsou podmínky užití § 38 odst. 2 spr. ř. plynoucí z judikatury splněny. Na spis vedený obcí mimo oblast vrchnostenské správy ve věci veřejného opatrovnictví nelze § 38 odst. 2 spr. ř. aplikovat, a to ani pomocí analogie, protože jde o situaci zcela odlišnou od správního řízení dle § 9 spr. ř., jak dokládá povaha veřejného opatrovnictví vylíčená výše.“
8. Napadené rozhodnutí logiku citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu naplnilo. Žalovaný jednak zrušil rozhodnutí Úřadu Městské části Praha 13 z důvodu, že ve věci nemělo být rozhodováno postupem podle správního řádu; současně řízení ze stejného důvodu zastavil, neboť žádné správní řízení v dané věci vůbec nemělo být vedeno. Takový postup lze aprobovat; ačkoliv by současně bylo možné usnesení Úřadu Městské části Praha 13 prohlásit za nicotné (viz § 77 odst. 2 správního řádu) a současně podané odvolání zamítnout pro nepřípustnost (viz § 92 odst. 1 správního řádu).
9. S ohledem na právě řečené městský soud uzavírá, že v daném případě není dána pravomoc soudů ve správním soudnictví k přezkumu napadeného rozhodnutí, neboť se nejedná o rozhodnutí vydané v oblasti (vrchnostenské) veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; resp. o postup, kterým by bylo zasahováno do veřejných subjektivních práv žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

(srov. § 2 s. ř. s.). Není tak dána jedna ze základních podmínek řízení; uvedený nedostatek je přitom neodstranitelný. Městský soud proto rozhodl žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnout.

10. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 8. listopadu 2021

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu